

Ο θαυμαστός βίος του Οσίου Παταπίου

/ [Βίοι Αγίων](#)

Ο Όσιος Πατάπιος που τιμάται σήμερα από την Ορθόδοξη Εκκλησία γεννήθηκε στην Αίγυπτο και από μικρό παιδί είχε «πνεῦμα ἀγάπης καὶ σωφρονισμοῦ» (Β΄ προς Τιμόθεον, α΄ 7). Δηλαδή, πνεῦμα ἀγάπης και πνεῦμα που σωφρονίζει, ὡστε φρόνιμα και συνετά να κυβερνά τον εαυτό του, αποφεύγοντας κάθε ηθική παρεκτροπή, διατηρώντας την αγνότητα, αλλά συγχρόνως παραδειγματίζει και τους συνανθρώπους του. Και αυτό το απέδειξε ακόμα περισσότερο, όταν μεγάλωσε.

Αφού διαμοίρασε την κληρονομιά του στους φτωχούς, αποσύρθηκε στην ἔρημο. Εκεί γέμιζε το χρόνο του με προσευχή, μελέτη και αγαθοεργίες. Σε κάθε κουρασμένο οδοιπόρο που περνούσε από το κελί του, πρόσφερε ανάπαυση και φιλοξενία. Αλλά εκμεταλλευόμενος την ευκαιρία του παρείχε με διάκριση και πνευματικές οδηγίες και συμβουλές, χρήσιμες για τη σωτηρία της ψυχής του. Έτσι, η φήμη του Παταπίου εξαπλώθηκε γρήγορα και κάθε μέρα πολλοί έφθαναν στο κελί του για να ακούσουν από τα χείλη του επωφελή διδασκαλία.

Μετά από καιρό, ο Πατάπιος πήγε στην Κωνσταντινούπολη. Εκεί, θέλοντας να μείνει άγνωστος, εξέλεξε ένα ησυχαστήριο στις Βλαχερνές. Όμως, η ταπεινή και καθαρή ζωή του Παταπίου, τον αξίωσε να θαυματουργεί. Έτσι και πάλι έγινε γνωστός και πέθανε θεραπεύοντας αρρώστους.

Ἀπολυτίκιον

Ώχος πλ. δ΄.

Έν σοι Πάτερ ἀκριβῶς, διεσώθη τὸ κατ’ εἰκόνα· λαβὼν γὰρ τὸν σταυρόν, ἠκολούθησας τῷ Χριστῷ, καὶ πράττων ἐδίδασκες, ὑπεροχῶν μὲν σαρκός,

παρέρχεται γὰρ ἐπιμελεῖσθαι δὲ ψυχῆς, πράγματος ἀθανάτου· διὸ καὶ μετὰ Ἀγγέλων συναγάλλεται, Ὅσιε Πατάπιε τὸ πνεῦμά σου.

Ἔτερον Ἀπολυτίκιον (Κατέβασμα)

Ἦχος γ'. Θείας πίστεως.

Θείας κλήσεως, ἰχνηλατήσας, ἐκ νεότητος, τᾶς ἐπιδόσεις, δι' ἀσκήσεως τῷ κόσμῳ ἐξέλαμψας, καὶ δοξασθεῖς ἀπάθειας ταῖς χάρισι, πάθη ποικίλα ἴασαι Πατάπιε, Πάτερ Ὅσιε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἱκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Κοντάκιον

Τὸν ναόν σου Ἅγιε, πνευματικὸν ἱατρεῖον, οἱ λαοὶ εὐράμενοι, μετὰ σπουδῆς προσιόντες, ἴασιν τῶν νοσημάτων λαβεῖν αἰτοῦνται, λύσιν τε, τῶν ἐν τῷ βίῳ πλημμελημάτων· σὺ γὰρ πάντων τῶν ἐν ἀνάγκαις, προστάτης ὦφθης, Πατάπιε Ὅσιε.

Κάθισμα

Ἦχος γ'. Τὴν ὠραιότητα.

Πάθη τοῦ σώματος, Θεομακάριστε, Πάτερ ἐξήρανας, δακρύων ρεύμασι, καὶ ἰαμάτων ποταμούς, Πατάπιε ἀνέβλυσας· ὅθεν προσερχόμενοι, τῷ τιμίῳ λειψάνῳ σου, χάριν τε καὶ ἔλεος, προφανῶς ἀρυόμεθα, τιμῶντές σου τὴν μνήμην ἀξίως, πίστει θερμῇ Θεομακάριστε.

Ὁ Οἶκος

Ἡ σορὸς σου Σοφὲ πᾶσι βρύει ἰάματα, ἐξ ὧν πάντες πιστοὶ ἀρυόμενοι, σώζονται ἐκ νόσων πολλῶν, ψυχῶν καὶ σωμάτων, ὥνπερ ὁ τάλας ἐγὼ πεπεύραμαι ῥυσθεὶς τῶν θλιβόντων με· καὶ διὰ τοῦτο τὴν σὴν ἀντίληψιν νῦν ἀνευφημῶ, καὶ διηγοῦμαι τρανῶς, πῶς ἐπιφθάνεις τοὺς ἐν ἀνάγκαις, καὶ ἐκλυτροῦσαι πειρασμῶν τοὺς προσιόντας σοι θερμῶς. Διὸ δίδου ἰσχὺν μοι ἀνυμνεῖν σε· σὺ γὰρ πάντων τῶν ἐν ἀνάγκαις, προστάτης ὦφθης, Πατάπιε Ὅσιε.